

Anatomia d'un desengany

Podem, que va pressionar Compromís per presentar-se units el 20D, ha preferit no esgotar totes les vies de reclamació del grup parlamentari valencià previstes en l'acord electoral. En el moment clau, els seus cinc diputats van negar-se a signar la petició de grup propi i van incloure's al liderat per Pablo Iglesias, deixant en solitari els quatre electes de Compromís. Aquesta és la crònica del grup que no va existir mai.

Reportatge de Víctor Maceda

Durant prop d'un segle, el Café del Prado va ser un dels locals més distingits de Madrid.

Situat al cor del barri de les Lletres, al davant mateix de l'Ateneo, personalitats de la talla de Bécquer, Menéndez Pelayo, Ramón y Cajal, Buñuel i García Lorca van passar-hi moltes hores. Aquell lloc ara és ocupat per un restaurant modern de dues plantes, Lamucca del Prado, que des del punt de vista valencià també té el seu vessant mític.

I és que dimarts, 12 de gener del 2016, s'hi van reunir els nou diputats de la coalició Compromís-Podem que havien de passar a la història com els integrants del primer grup valencià al Congrés dels Diputats. L'endemà es constituïa el nou hemicicle i van sopar distesament.

Durant l'àpat van acordar que Àngela Ballester i Rosanna Pastor, diputades en representació de Podem, hi anirien d'hora a fi de reservar un lloc amb bona visibilitat. El primer dia de la legislatura els escons encara no estan assignats i

pretenien col·locar-se junts per transmetre sensació d'unitat. A més, van convenir que tots nou prometrien el càrrec de diputat pronunciant aquestes dues expressions: "garantir els drets de les valencianes i els valencians" i "és el moment".

La segona, de fet, havia estat el seu lema de campanya i havia figurat al nom de la candidatura: Compromís-Podem-És el Moment. Pronunciar-la aquell dia, en un Congrés ple a vessar i davant els membres de la nova Mesa, era la manera més nítida de reivindicar en veu alta un grup parlamentari propi que no tenien assegurat.

Sí, eren més de cinc diputats i havien superat el 15% dels vots emesos a les tres circumscripcions on s'havien presentat, però el reglament de la Cambra, a més d'aquests dos requisits, estableix un parell de matisos importants al seu apartat 23.2: d'una banda, explícita que els diputats d'un mateix partit no poden conformar grups separats, i de l'altra, avi-

MIGUEL LORENZO

sa que aquelles formacions que no hagen competit a les urnes tampoc no poden disgregar-se en grups diferents. I, en efecte, a les eleccions del 20 de desembre, Compromís-Podem no va competir amb Podem, sinó que aquesta era la fórmula electoral del partit morat al País Valencià, igual com En Comú Podem i En Marea ho eren a Catalunya i Galícia.

Abans de les eleccions, durant l'extenuant procés negociador entre Compromís i Podem, el diputat Joan Baldoví ja havia consultat a un lletrat del Congrés sobre la viabilitat del grup propi en cas que Compromís i Podem hi anaren de bracet, i la resposta no va poder ser més pessimista. Si Podem signava la legalització de la candidatura, com acabaria passant, tan sols una Mesa amb una majoria afí que duiguera a terme una interpretació molt laxa del reglament o el modificara podria permetre una cosa així.

Mentrestant, Enric Morera, secretari general del Bloc Nacionalista Valencià, el partit de Compromís que compta més

DE L'EUFÒRIA A LA DECEPCIÓ. Pablo Iglesias i Íñigo Errejón aplaudeixen al miting de final de campanya de Podem, celebrat a València el 18 de desembre. Entre ells, Mónica Oltra, a qui ha desagradat la separació al Congrés.

—Estem ací! Estem ací! Que quede clar que hem arribat a temps, que encara no són les vuit!

Faltaven menys de tres minuts per l'hora límit quan Joan Baldoví va irrompre amb els altres tres diputats de Compromís –Marta Sorlí, Enric Bataller i Ignasi Candela– entre la maregassa de fotògrafs que s'amuntegaven a la porta del registre del Congrés. Volien immortalitzar el moment en què Íñigo Errejón, portaveu adjunt de Podem, registrava la petició de grup confederal acompanyat dels representants de les candidatures catalana i gallega, Xavier Domènech i Alexandra Fernández, i d'alguns altres diputats, entre els quals Rosanna Pastor, que va creuar-se, cos a cos, amb els diputats de Compromís. Quan ella eixia del registre, Baldoví i companyia hi accedien.

Era una situació bastant desagradable. Els quatre membres de Compromís sabien que la seua petició de grup propi estava condemnada al fracàs. El document en què figuraven els nou diputats havia acabat a la paperera, i amb ell, si més no de manera transitòria, la seua aliança amb Podem. Al capdavant, un gran desengany després d'un serial enormement dolorós –el de la negociació de l'acord– que va estar a punt de fer saltar pels aires Compromís.

Una setmana d'infart

El sopar de la vespra de la constitució del Congrés va ser l'última ocasió en què els nou diputats de Compromís-Podem van seure junts. Malgrat la intenció de fer-ho també a l'hemicicle, les matineres Ballester i Pastor només van poder agafar vuit escons. Van escollir –estràticament– la filera superior a la que ocuparien Iglesias, Errejón, Carolina Bescansa, Albert Rivera i la resta de la cúpula de Ciutadans, un lloc molt visible però que ja tenia dos escons ocupats: Irene Montero, de Podem, s'havia posat al darrere d'Iglesias, i Toni Cantó, de Ciutadans, tenia reservat l'altre extrem, el de darrere de Rivera.

Txema Guijarro, de Podem, va quedar fora dels focus. Mai més ben dit, perquè →

militants i que es mostrava més contrari a l'acord, va advertir que la coalició valenciana no quedaria “subordinada” a cap “plataforma estatal”, i Mónica Oltra, líder d'Iniciativa del Poble Valencià clarament favorable a l'entesa amb els de Pablo Iglesias, provava de persuadir tothom de la seua capacitat d'aconseguir el grup propi. Afirmava que arribaria allà on calguera, evocant el seu pas per Esquerra Unida, quan va ser capaç d'arrabassar-li al PSOE un diputat.

Tot just per aquest motiu l'acord notarial entre Compromís i Podem inclou un paràgraf que diu així: “En cas que la Mesa del Congrés, amb una interpretació restrictiva del reglament, denegara el dret dels membres de la candidatura a constituir un grup propi valencià, aquests esgotaran la via legal arribant, si s'escau, al Tribunal Constitucional”.

A l'hora de la veritat, però, va quedar clar que la voluntat real d'esgotar totes les vies per exigir allò que consideraven més just no era compartida pels nou diputats.

Dimarts de la setmana passada, quan acabava el termini de presentació de les propostes de creació de grups al registre del Congrés, únicament els quatre diputats de Compromís van demanar de constituir un grup parlamentari valencià. Els altres cinc van desistir de fer-ho i van preferir anar a parar directament al de Podem, tot aferrant-se al protocol electoral abans esmentat, segons el qual, mentre es dilucida la possible conformació del grup propi, “els membres de la coalició proposats per Podemos podran optar per constituir un subgrup valencià dins de Podemos [sic]”.

El detall no és menor, perquè impossibilita qualsevol reclamació judicial futura i deixa al descobert la divisió de parers. Compromís va publicar a Twitter el document que presentaria al registre parlamentari per tal de sol·licitar a la Mesa la creació d'un grup valencià. Hi figuraven els noms i cognoms dels nou diputats, però no les seues signatures, que de fet, no van arribar a estampar mai.

CINC MINUTS I DOS GRUPS.

A l'esquerra, un somrient Íñigo Errejón, acompanyat del català Xavier Domènech i la gallega Alexandra Fernández, registren el grup de Podem. Cinc minuts després, els quatre diputats de Compromís van fer igual, tot i saber que era debades.

→ la presència del fill de Bescansa va dotar d'una visibilitat notable als vuit diputats de la coalició valenciana que estaven asseguts als escons immediatament superiors. Aquella imatge de la sessió constitutiva de l'onzena legislatura pot haver sigut la més semblant al grup valencià que es pretenia crear. Això i un grup de Telegram amb nou membres anomenat "GP És el Moment".

En acabar la sessió, alguns dels diputats van retornar cap a casa i Baldoví va continuar a Madrid. S'havia encetat el termini de cinc dies per a registrar les propostes de grup, i davant la possibilitat que Compromís-Podem se'n quedara sense, el cap de llista va obrir diverses negociacions. La més seriosa, amb el portaveu d'IU, Alberto Garzón.

PP, PSOE i Ciutadans havien advertit Podem que no podria tenir el seu grup i el de les tres confluències. Tampoc no pensaven acceptar un grup de les tres confluències unides. En qualsevol cas, necessitaven "una perxa", és a dir, una candidatura que tinguera representació al Congrés i contra la qual s'hagueren enfrontat a les urnes. Com que IU formava part –a través d'Esquerra Unida i Alternativa i d'Esquerra Unida– d'En Comú Podem i En Marea, la via més bona per a ells era la de Compromís-Podem.

Baldoví va reunir-se amb Garzón i les sensacions van ser excel·lents. Esther López Barceló, diputada d'EUPV a les Corts valencianes la legislatura passada molt ben relacionada amb la direcció estatal de Podem, va contactar amb Mónica Oltra per copsar la predisposició d'Iniciativa, que també era bona. A partir del dissabte 16 de gener, però, tot va refredar-se de sobte i va entrar en procés de congelació. Oltra va deixar de respondre les trucades i els missatges de telèfon.

La raó? Iglesias i Bescansa s'havien negat a deixar anar cap diputat de la plataforma valenciana. No volien migpartir el grup, sinó mantenir-lo sencer sota la seua disciplina. Les hores passaven i el marge de maniobra de les forces que havien pres part de les confluències, també.

EFE

La intenció de Podem era retenir els 69 diputats a través d'una oferta de grup confederal que finalment va convèncer a En Comú Podem i En Marea, però no a Compromís. Acceptar-la implicava renunciar a lluitar pel grup valencià que s'havien marcat com a prioritari en bastir la candidatura conjunta.

Baldoví va consultar als altres vuit diputats de la coalició què pensaven sobre el possible acord amb IU, però tan sols Marta Sorlí, l'altra diputada del Bloc, va mostrar-se oberta. Tant els membres de Podem com els d'Iniciativa van coincidir que calia mantenir l'exigència del grup propi. Assumien que era quimèric, però deien que es mantindrien fidels al protocol electoral. Tal com havia passat durant les converses del novembre al País Valencià, la predisposició del Bloc a sumar IU xocava amb les vacil·lacions d'Iniciativa i el rebuig frontal de Podem.

Una reunió tensa

En passar el cap de setmana, dilluns 18, els socialistes Antonio Hernando i José Luis Ábalos es reuneixen amb quatre representants de Compromís –Baldo-

ví, en nom del Bloc, Pasqual Mollà i Emili Mira, per Iniciativa, i Josep Ruiz, de Verds-Equo- i un d'En Comú Podem, Josep Vendrell, que hi va com a oient. És una cita de tensió elevada, en què els dirigents del PSOE critiquen l'actitud de Podem durant la negociació de la Mesa: els acusen d'haver-se automarginat de seguida per tal d'aparèixer com a víctimes i poder encunyar la frase "los tres del búnquer", referida a ells, el PP i Ciutadans.

Hernando i Ábalos els informen que, si Iglesias haguera accedit a bastir un acord amb els socialistes i les diverses formacions nacionalistes, un diputat del PNB hauria pogut entrar a la Mesa en detriment d'un del PP, cosa que hauria atorgat la majoria a PSOE, Podem i els nacionalistes bascos. Els seus interlocutors fan cara de pòquer.

—Heu permès que Pablo parlara en nom de tots vosaltres. Les tres confluències li heu cedit tot el protagonisme en la negociació de la Mesa, ell ha reiterat que representava 69 diputats, i a sobre, ens recrimineu el nostre pacte amb Ciutadans!

Però la realitat és la que és. El màxim òrgan de la Cambra el controlen tres diputats del PP i dos del partit d'Albert Rivera. Amb tot, el vice-secretari general de Ciutadans, José Manuel Villegas, ha acordat amb Hernando que IU i Compromís-Podem formaran un grup independent, sempre que, és clar, tots els diputats de la candidatura signen el document corresponent davant el registre. Hernando fins i tot ha dialogat amb la diputada de Coalició Canària, Ana Oramas, perquè s'hi sume per blindar l'acord en cas que siga necessari. A continuació, ella tornaria al grup Mixt i els cinc diputats valencians de Podem podrien adscriure's al de Pablo Iglesias. Hernando comenta als negociadors de Compromís que tampoc no han de preocupar-se pel nom del grup. Hi ha força llibertat i podran posar-li aquell que desitgen.

Baldoví gairebé no hi intervé. És Pasqual Mollà qui parla més, i mostra la seua disconformitat amb el possible acord, igual com Emili Mira, també d'Iniciativa, que al País Valencià ja havia participat en les converses frustrades amb Esquerra Unida. L'ecologista Josep Ruiz va més

enllà i adverteix als socialistes que la negativa a acceptar els quatre grups de Podem els farà replantejar-se "moltes coses". "Caldrà revisar-ho tot", afirma en una referència tàcita a l'Acord del Botànic, pel qual el PSPV-PSOE i Compromís governen la Generalitat Valenciana.

A més de descartar pràcticament IU, Compromís li demana als socialistes que els cedesquen un diputat per conformar el grup valencià, però el PSOE ja disposa d'un grup. El problema de la coalició valenciana no té a veure amb el nombre de diputats, sinó que necessiten unir-se a una formació contra la qual hagen competit electoralment, que tampoc no dispose de grup i que faça de "perxa". Ha de ser IU o IU.

I d'IU, Podem no en vol saber res. Amb un deute de 8 milions d'euros, dos diputats al Congrés i fora de la majoria de parlaments autonòmics i ajuntaments, els d'Iglesias pensen que es troba moribunda i que no convé reviscolar-la. De la seua banda, Iniciativa, fent servir la metàfora de la perxa, es nega a "penjar d'una candidatura que al País Valencià ha obtingut sis vegades

menys de vots que Compromís-Podem". Tanmateix, Garzón havia ofert a Baldoví el càrrec de portaveu i cedir als diputats valencians la part alíquota dels beneficis econòmics i de participació a les comissions i els plenaries. "És un acord que ens beneficia als dos", li insistia el portaveu d'IU a Baldoví, que sí que ho veia clar. L'únic acord possible, segons el PSOE i Ciutadans.

En canvi, Mollà desestima la proposta i insisteix que els socialistes no entenen "els nous temps de la política". En un moment determinat, assegura que la negativa als quatre grups de Podem farà impossible el suport de Compromís a una hipotètica investidura de Pedro Sánchez, cosa que acaba d'enervar Hernando.

—Mireu, tenim informes jurídics que ens diuen que, si infringim l'article 23.2 i algú presenta un recurs en contra, els membres de la Mesa podrien resultar processats, i ja només ens calia això, en aquesta legislatura tan complexa!

Paral·lelament, Bescansa li repeteix a Garzón les mateixes paraules que ja li ha dit divendres: "Ho sent molt, però la confluència valenciana és intocable". És a dir, que Compromís-Podem ha de tenir grup propi, però aquest grup propi no es pot crear de bracet d'IU. Fonts d'aquesta formació lloen la "franquesa" exhibida per Baldoví i Joan Tardà —ERC va deixar-los la porta oberta per formar un grup tècnic, passatger, que els permetera de sufragar les despeses de la campanya en contraposició a "les cartes amagades amb què Podem ha jugat aquesta partida". A l'hora de la veritat, dimarts 19, quan van formalitzar la petició de grup al registre, no van tenir cap inconvenient a incloure els seus cinc diputats valencians i migpartir la confluència que tant volien preservar", assenyalen.

Cinc més quatre

Perquè, efectivament, el matrimoni entre Compromís i Podem ja no és tal. Cinc diputats —Àngela Ballester, Rita Bosaho, Rubén Martínez Dalmau i Txema Guijarro, escollits en primàries, i la independent Rosanna Pastor— han quedat adscrits al grup de Podem, conformant una "agrupació parlamentària valenciana" que encapçala Ballester. Els altres quatre —Joan Baldoví, Marta Sorlí, Ignasi Candela i Enric Bataller— finalment conviuran al Mixt, amb bastant menys projecció i privilegis.

EL GRUP, NOMÉS EL PRIMER DIA. Vuit dels nou diputats de Compromís-Podem van seure junts el 13 de gener, quan va constituir-se el nou Congrés. Van situar-se rere la filera ocupada per les cúpules de Podem i Ciutadans, de gran visibilitat.

→ Els primers van optar per seguir les passes d'Iglesias, Errejón i Bescansa, malgrat que la Mesa havia acordat que atorgaria un plaç de tres dies després de la proclamació dels grups parlamentaris -dimecres 20- per tal que aquells diputats que desitjaren reubicar-se dins de la Cambra pogueren fer-ho. O siga que tots cinc podrien haver registrat la petició de grup valencià -que només va comptar amb la signatura dels diputats de Compromís-, i els tres dies posteriors a la denegació per part de la Mesa, emigrar al grup de Podem, tal com preveia el protocol electoral.

Per tal d'assegurar-se que tant ella com els altres quatre membres de Podem podrien anar al grup morat, Ballester va requerir l'acta de la reunió de la Mesa en què s'havia pres aquesta decisió, però encara no estava a punt. Alguns lletrats del Congrés van confirmar-li que podrien fer-ho, però davant l'absència d'un paper que ho certificara, Ballester va desistir de batallar més pel grup valencià. No volia arriscar-se a què la Mesa no atorgara el permís de tres dies i els cinc diputats de Podem no es pogueren reubicar a l'hemicicle fins el setembre, a l'inici del següent període de sessions.

Amb la seua renúncia a registrar la petició del grup valencià, els cinc integrants de Podem liquidaven pràcticament totes les opcions d'aconseguir-lo per la via

judicial. No obstant això, Ballester opina que "hem defensat el grup valencià fins a la fi". Perquè, segons ella, el final era la Mesa: "Sense una Mesa majoritàriament respectuosa amb la plurinacionalitat del país, com la que ha estat escollida, no hi havia res a fer".

Àngela Ballester, que a més de diputada per València és la secretària de Coordinació estatal de Podem, explica que la seua formació "va valorar el gest

ÀNGELA BALLESTER: "ELS VALENCIANS NO DESITGEN QUE ANEM AL CONSTITUCIONAL, NO ÉS AIXÒ EL QUE ESPEREN DE NOSALTRES"

d'anar al Tribunal Constitucional, tal com recollia el protocol electoral, però vam considerar que el risc d'acabar al Mixt era massa elevat". En aquest sentit, valora el "gest simbòlic" de sol·licitar el grup valencià per part dels quatre diputats de Compromís, una proposta condemnada al fracàs en no reunir els requisits mínims. "Sincerament, crec

que no valia la pena intentar-ho", diu, encara que aquest desistiment puga invalidar qualsevol recurs ulterior. Tot i que confessa que "no va ser una decisió fàcil", Ballester no en té dubte: "Les valencianes i els valencians no desitgen que anem al Tribunal Constitucional, no és això el que estan esperant de nosaltres. Ens han votat perquè treballem al Congrés des de ja mateix", subratlla.

Enric Bataller, diputat de Compromís en representació d'Iniciativa, era partidari de morir dret: "Si la Mesa ens havia d'apunyalar, que ens apunyalara, però calia esgotar totes les vies possibles per a obtenir el grup valencià". La decisió dels cinc diputats de Podem de no signar aquesta petició i d'inscriure's a Podem no li ha fet el pes a Bataller: "Haurien d'haver sigut més agosarats, la Mesa s'havia pronunciat amb claredat sobre el marge de tres dies per a reubicar-se i no calia la confirmació escrita, sinó complir allò que havíem acordat en presentar-nos conjuntament: batallar pel grup propi fins les últimes conseqüències".

Bataller evoca el joc de les cadires per remarcar que "els valencians, sempre que sona el xiulit, ens en quedem sense". Ara bé, en un escenari de repetició dels comicis, i malgrat que s'ha evidenciat la dificultat legal d'obtenir grup propi de la mà d'Iglesias, no veuria malament de reeditar l'acord amb Podem, "afegint-hi algun actor nou". "No hem de buscar culpables", sentència Bataller, "els únics culpables són els qui ens han dut fins la situació actual, és a dir, els partits tradicionals, que no són el país real; el país real l'encarna Podem i les seues confluències, que hem introduït noves formes de representació política i defensem la plurinacionalitat".

Marta Sorlí, diputada de Compromís al Congrés en representació del Bloc, expressa amb més nitidesa el seu disgust per la manera d'actuar dels companys de Podem: "A diferència de nosaltres, no han prioritzat l'obtenció del grup propi. Vam intentar que signaren el document

del registre fins el darrer minut, però van concloure que ja havien batallat prou per ell i que havia arribat l'hora de deixar-ho estar". "Afortunadament", sospira Sorlí, "la valenciana era l'única confluència que s'havia reservat la possibilitat de no integrar-se en Podem en cas de no aconseguir el grup propi".

Una salvaguarda que, segons afirma, també els ha permès esquivar les veritables intencions del PSOE, que passaven per "abocar-nos al grup de Podem i aigualir-nos en una identitat que no era la nostra". En tot cas, Sorlí sempre va veure clar que Compromís "se sentia una força diferent a Podem i no hi havia d'estar sotmesa". Fins i tot té la sensació que els socialistes havien dissenyat una "estratègia premeditada" en virtut de la qual no acceptaven els grups parlamentaris de les tres confluències per fer-li un favor implícit a Iglesias i "començar a bescanviar cromos amb vista a la possible investidura de Pedro Sánchez".

I Mónica Oltra?

Un dels grans enigmes que només resoldrà el temps és com queda la relació entre Pablo Iglesias i Mónica Oltra després d'aquest maremàgnim. Errejón ha emfatitzat que els diputats de Compromís podran demanar l'ingrés al subgrup valencià de Podem quan els vinga de gust, però la coalició valenciana prefereix romandre al grup Mixt. Quatre diputats que es faran valdre en una legislatura molt embrollada, en què el pròxim president del Govern suarà de valent per fidelitzar cada vot.

En tot aquest serial Oltra s'ha implicat a fons. Molt a fons. Ha exigit el grup propi per terra, mar i aire, a través d'articles de premsa i entrevistes a tot de mitjans estatals, i va tallar de soca-rel les converses amb IU en comprovar que Iglesias no en volia saber res. En última instància, va assistir desconcertada a la separació de Compromís i Podem, allò que havia costat tant d'unir.

Les hores posteriors al fatídic desenllaç al registre del Congrés, Oltra no va barrar el pas a la possibilitat que els dos diputats de la seua formació, Iniciativa, abandonaren els dos del Bloc i quedaren adscrits al de Podem. Això sí, l'endemà va tranquil·litzar els seus socis en puntualitzar que la prioritat havia de ser la unió dels quatre diputats de Compromís a la Cambra baixa. I Enric Morera ja havia

dit als mitjans que el Bloc no quedaria subjugat a Podem.

Oltra es limitava a considerar que els quatre diputats de Compromís havi- en d'anar a parar allà on la seua tasca tinguera "visibilitat" i resultara més útil. Això podia interpretar-se com un intent de sumar-se al subgrup valencià de Podem. Finalment, però, va estimar-se més d'abandonar de moment aquest procés esgotador, que ha generat tantes tibatons al si de la seua coalició.

El desencís era gran i es percebia a les xarxes socials. El diputat a les Corts valencianes Josep Nadal va demanar que els quatre diputats es quedaren al Mixt, i un altre company de grup, Jordi Juan, va ser encara més dur: "Tots els qui havien llegit el reglament sabien que no hi hauria grup. Era una estratègia de cara al 2019", és a dir, un intent d'aplanar el camí amb vista a una nova aliança entre Compromís i Podem a les pròximes eleccions valencianes, quan Oltra espera ser escollida, per fi, presidenta de la Generalitat.

De moment, ella ha prioritzat la salvació de Compromís a quedar bé davant Pablo Iglesias, a qui aquest desencontre ha desagradat especialment. No tant pel fet d'haver perdut quatre diputats que considerava seus com per la imatge de divisió que s'ha transmès quan la legislatura tot just ha començat. Al capdavant, la campanya estatal morada va pivotar al voltant de la seua figura, la de Mónica Oltra i la d'Ada Colau.

Per al record sempre quedarà el multitudinari míting celebrat a València el 18 de desembre del 2015, quan Compromís i Podem van omplir el pavelló de la Font de Sant Lluís i van haver d'habilitar pantalles a l'exterior perquè un miler de persones que no hi havien pogut accedir el seguien en directe. Que una imatge com aquella es puga repetir a la campanya valenciana del 2019 és ara com ara una gran incògnita. L'episodi del Congrés ha provocat un gran desengany. Tants mesos d'estira-i-arronses per arribar fins ací... Potser no era el moment. ●

Trilogia Llavina
Vetlla, Contrada i Matí de la mort

Edicions Tres i Quatre / València
Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter
Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com